

Roke proč od te knjige! (1)

Kozmični zakoni

»Tako kot ima fizični svet svoje zakone, jih ima tudi finosnovni svet. Govorimo o tako imenovanih duhovnih ali kozmičnih zakonih. Beseda kozmos prihaja iz grškega jezika in pomeni red. Živimo torej v urejenosti oziroma smo del tega. In red se podreja zakonitostim, drugače ne bi bil red. Potem bi bil kaos, kar v grščini pomeni nered. Torej smo del reda in njegovih zakonov.« Tako začinja eno izmed poglavij v knjigi *Roke proč od te knjige!*, od koder povzemamo ta članek, njen avtor Jan Van Helsing.

To je zakon vzroka in učinka. Lahko ga izrazimo tudi s stavkom »Kar sejemo, to žanjemo« ali pa za materialiste in ateiste »Tako kot zavpijete v gozd, odmeva tudi nazaj«. Po zakonu o setvi in žetvi bomo, če sejemo destruktivno, tudi želi destruktivno. Če sejemo jezo in sovraštvo, ju bomo tudi želi. Če v zemljo posejemo pšenico, bomo stoodstotno dobili pšenico in ne rži. In kakor bomo negovali svoje seme in kolikor pozornosti mu bomo posvečali, toliko bolje in večje bo zraslo, ne glede na to, katero seme je.

ZAKON KARME

Ta zakon se imenuje tudi zakon izravnave ali zakon karme (v sanskrtu pomeni karma dejanje, prevajajo jo pa tudi kot pot služenja). Temelji na tem, da se ljudje očitno lahko naučimo pravega ravnanja po božansko-duhovnih zakonih samo tako, da sami pozneje občutimo in doživimo isto, kar smo prej storili drugim živim bitjem. To vsekakor ni kazni, kot na to pogosto gle-

Kolo ponovnega rojevanja se konča, ko dosežemo določeno stopnjo zavesti; ko postanemo prijazen človek, ne želimo več nazaj na zemljo.

dajo kritiki in nevedneži. Služi bolj duševni rasti skozi spoznanje in dojetje lastnih izkušenj. Ta zakon skrbi, da se vsak človek (ali točneje: vsaka duša) tako dolgo spoprijema z istim problemom, dokler ga ne reši. Vsaka misel, vsako čustvo in vsako dejanje je nesmrtno in se vrne k nam kot bumerang. Od človeka zahteva polno odgovornost za lastno usodo.

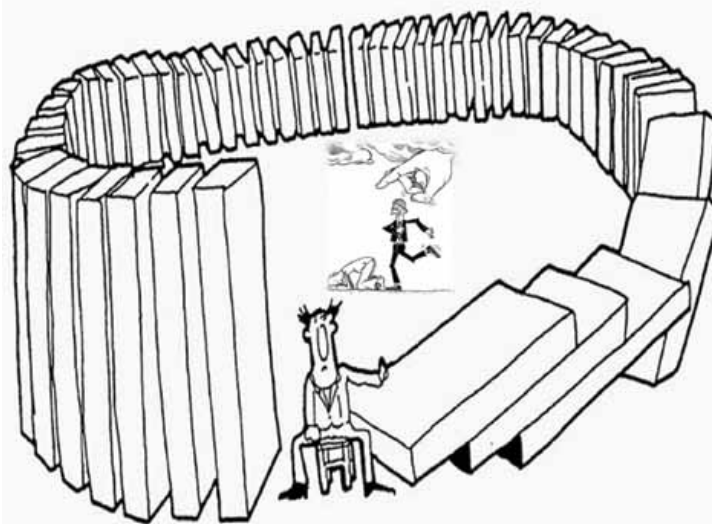
Jasnovidni človek vidi karmo človeka v njegovem energijskem polju (avri), torej vse, kar je ta človek sejal s svojimi mislimi, besedami ali dejanji. Jasnovidec ne vidi brezpogojno prihodnosti člove-

ka, temveč lahko vidi, kaj je določena oseba do zdaj povzročila, in ji lahko pove posledice, ki temu sledijo. In te bodo tudi nastopile, če oseba v svojem življenju ne bo ničesar spremenila. Usodo je mogoče spremeniti. Saj kar odpošljemo s svojimi mislimi, se vrne k nam. Če naslednji dan sprejmemo odločitev, ki bo spremenila naše življenje v smeri konstruktivnosti in ljubezni, se bo spremenila tudi naša usoda.

KAKOR ZGORAJ, TAKO SPODAJ

Ta zakon poznamo tudi kot *hermetični zakon* (po Hermesu Trismegistu): »Tisto, kar je spodaj, je enako tistemu, kar je zgoraj. In tisto, kar je zgoraj, je enako tistemu, kar je spodaj, da bi se izpolnila čudežna dela ene samcate stvari.« Marsikaterim je ta izrek znan kot »Kakor v nebesih, tako na zemlji«. V makrokozmosu kot v mikrokozmosu vladajo iste zakonitosti.

Duh, zavest in duhovnost so omreženi s snovnostjo na naši materialni ravni. Vendar pa se zatika pri kvaliteti in vrednosti onstranskih pojmov. Etika, ljubezen, modrost, spoznanje, resnica in mir so na zemeljski strani zagotovo samo odtis tistega, kar predstavljajo onstran. Če pomislimo, da človeški možgani do zdaj uporabljajo komaj več kot okoli dvajset odstotkov svojega potenciala in da je naša božanska iskra zakrnela v komunikaciji z božanskim, potem lahko samo slutimo, kaj bi lahko še pomenila trditev »Kakor zgoraj, tako spodaj«.

Ljudje se naučimo ravnati po duhovnih zakonih, če sami doživimo isto, kar smo prej storili drugim.

Foto: spilat

Avtor v tej mednarodni uspešnici govori tudi o igricalah bogov-stvarnikov človeka, skrivnem videnju templjarjev, pripravah na novi svetovni red, indigo otrocih, nezemljanih v podzemeljskih mestih, letečih diskih in prosti energiji, ki se že uporablja ...

K zakonu o analogiji spada ravno tako trditev »Kakor znotraj, tako zunaj«. Telo je zrcalna slika duše in bolezen telesa zrcali notranje stanje, stanje duše.

ZAKON RESONANCE (RESONARE = ODMEVATI)

Tako človek kot tudi duhovni svet podlegata, enako kot glasbene vilice ali radijski sprejemnik, zakonu resonance. Sprejemnik, ki je nastavljen na ultrakratke valove, ne more sprejemati srednjih ali dolgih valov. Pri človeku je enako. Če je oseba agresivna in polna sovraštva, ni sprejemljiva za ljubezen. Vsak lahko zazna samo področja resničnosti, s katerimi niha v resonanci. Na tem temeljita izreka »Vsak vidi samo to, kar hoče videti« in »Okolje je zrcalo tebe samega«.

Naše okolje nam bo vedno pokazalo to, kar izžarevamo mi sami. Če lažemo, bodo tudi drugi lagali nam. Če smo boječi, bomo soočeni s svojimi bojaznimi. Če smo v resonanci z ljubeznijo, bomo privlačili ljubezen. Če živimo v veselju,

bomo vedno našli nekaj, zaradi česar se bomo veselili. To se imenuje resonančna sposobnost. Če spremenimo svoj pogled, nam bo to kot v zrcalu pokazalo naše okolje.

Glede onstranstva bi bila ta resonančna sposobnost razumljivejša kot *zakon afinitete* ali *princip privlačnosti enakega*. To je elementarna sila, zaradi katere nastanejo tista zavestna stanja, ki jih navadno označujemo kot nebesa in pekel. Kajti če so v onstranstvu skupaj duhovna telesa vseh lažnivcev, samomorilcev, sleparjev, oderuhov in tako naprej, potem je to po zakonu resonance za njih pravi pekel.

Vendar je tudi na zemlji tako. Ker velja zakon resonance tudi na zemlji, se prav tako tukaj privlačijo skupaj lažnivci in drugi. In za te ljudi je potem »pekel na zemlji«.

ZAKON O NOVEM UTELEŠENJU

Ritem se lahko opiše kot urejena vibracija. Vibracija je v enakem sorazmerju z glasbenimi notami kot ritem z melodijo. Ritem ima opravka s ponavljanjem in cikli. Celo veselje lahko definiramo s pojmi, kot so vibracije, ritmi in valovi – kot posledica strukturnih periodičnih faz, ki so v vsakem dogodku. Življenje in vse, kar spada zraven, se razteza v naraščanju ciklov spiralne oblike in se prav tako znova krči. Ob danem času se vse vrne v svoj nasprotni del.

K temu spada tudi *zakon reinkarnacije*. Kot moramo deliti življenje v materiji na dve polarnosti, žensko in moško, tako delimo tudi življenje samo v tostranstvo in onstranstvo. Če umremo v tostranstvu, se rodimo v onstranstvo in doživljamo onstranstvo kot realnost. Ko zapustimo onstranstvo, se rodimo v tostranstvo. Kdor se lahko malo oddalji od subjektivnosti pojavov, spozna, da sta rojstvo in smrt oziroma tostranstvo in onstranstvo nazadnje dve strani iste medalje.

Življenje se v *polarnem* svetu odvija

menjaje med različnimi ravnmi – materialno-fizičnimi in finosnovno-onstranskimi. Če spet zamenjamo onstranski svet za fizično telo, govorimo o reinkarnaciji, novem utelešenju duše ali pa tudi o ponovnem novem rojstvu.

S tem naukom je hkrati povezano videnje, da vsa dejanja iz enega življenja, dobra in slaba, vzamemo s seboj v novo utelešenje, da bi izkusili prijetne in tudi neprijetne stvari, ki smo jih storili drugim v prejšnjem življenju, in se iz tega učili ter duhovno napredovali na podlagi spoznanj. To temelji na zakonu kavzalnosti, znanem kot zakonu o *vzroku in učinku*, namreč da vse, kar smo se jali, nekega dne tudi žanjemo.

Nauk o reinkarnaciji govori tudi o *kolesu ponovnega rojevanja*. Nekateri menijo, da se ta igra rojstev, smrti in novih rojstev nadaljuje do »svetega nikoli«, ker stalno delamo nove vzroke, katerih učinkovanje moramo enkrat sami izkusiti. Vendar ni tako (iskreno povedano, tudi meni se ne bi dalo več), temveč se konča, ko dosežemo določeno etično razvojno in zavestno stopnjo – preprosteje rečeno: ko postanemo prijazen človek, ne želimo več nazaj na zemljo.

Iz kolesja ponovnega rojevanja se ločimo šele takrat, ko smo opravili vse naloge, ki smo si jih sami zadali, in doživeli vse dogodke, ki smo jih sami hoteli doživeti. Ko je to stanje enkrat doseženo, se lahko še vedno prostovoljno odločimo za utelešenje, mogoče zato, da bi stali ob strani prijatelju v življenju ali pa kot zakonski partner, mogoče kot zdravilec ali menih. Če pa tega ne bomo več želeli, se naša duša razvija naprej v finosnovnem svetu. In tu ni postavljenih nobenih meja, kajti tudi finosnovni svet je razdeljen na različne ravni in dimenzije (teh ne bom razlagal, da ne bi teme po nepotrebnem preveč zapletel).

V smislu Jezusovega nauka je v *enem* življenju na zemlji vsekakor mogoče doseči to zadnjo stopnjo s pomočjo samospoznanja, samooplemenitenja in samodelovanja.

R. M.